

Ποτέ μην απελπίζεσαι

/ [Θεολογία και Ζωή](#)

Τα «απότομα» προκαλούν επικίνδυνους κραδασμούς . Αν βρεθεί κανείς από ένα πολύ παλιό ζεστό δωμάτιο έξω σε παγωνιά, υπάρχει περίπτωση να κρυολογήσει ή να αρπάξει καμιά πνευμονία.

Και στον πνευματικό χώρο οι απότομες αλλαγές είναι δύσκολες. Δεν μπορεί να γίνει κανείς μέσα σε μια στιγμή άγιος.

Όλα χρειάζονται χρόνο, κόπο, μέθοδο, αγωνία.

Κάποτε, ένας μοναχός πέφτει σε κάποιο σοβαρό σαρκικό αμάρτημα. Αμέσως θλίψη τον πνίγει, απελπισία ροκανίζει την ύπαρξή του. Σταματά τον «κανόνα» του και

συλλογίζεται τί να κάνει.

- Ω! Χριστέ μου, φώτισέ με!

- Πηγαίνει στον γέροντά του, ανοίγει την καρδιά του. Φανερώνει όλη τη λύπη, την απελπισία που σφίγγει το είναι του, σα φοβερή μέγγενη!

Ο γέροντας του αναφέρει την παρακάτω διήγηση:

Μια φορά ένας γεωργός έχει ένα απόμακρο περιβόλι. Όσο το περιποιείται, αυτό δίνει αρκετά προϊόντα. Επειδή όμως βρίσκεται αρκετά μακριά από το χωριό, συχνά το παραμελεί. Έτσι το χωράφι σιγά-σιγά γεμίζει αγκάθια, άγρια βάτα, διάφορα αγριοχόρταρα.

Μια μέρα φωνάζει τον πρωτογυιό του:

- Παιδί μου, σε παρακαλώ, να πας να καθαρίσεις το περιβόλι μας, γιατί έχει γίνει αγνώριστο.

- Καλά, πατέρα, θα πάω!

Πρωί-πρωί ετοιμάζει τα σύνεργά του- (τσάπα, αξίνα, τσουγκράνα, φαγητό) και με το γαϊδουράκι του φτάνει στο «χερσωμένο» χωράφι. Μόλις τ' αντικρύζει, τα χάνει! Ζαλίζεται, απελπίζεται τέλεια.

- Χριστός και Παναγιά! Από πού ν' αρχίσω και πού να τελειώσω; Τι να κάνω; Το χωράφι δεν καθαρίζεται με τίποτε, συλλογίζεται. Πηγαίνει σε μιαν αχυροκαλύβα και ξαπλώνει. Η ώρα περνά, σαν νερό. Ο νεαρός εξακολουθεί να κοιμάται.

Η απελπισία ναρκώνει κάθε δύναμή του.

Βραδυάζει, επιστρέφει στο χωριό άπρακτος.

- Τι έγινε παιδί μου; Καθάρισες καθόλου το χωράφι;

- Καθόλου, πατέρα, δεν έκαμα τίποτε!

- Γιατί, παλληκάρι μου;

- Απελπίστηκα. Είδα πολλά βάτα, σχοίνα, αγριόχορτα. Δεν ήξερα τι να κάνω!

- Και τι έκανες όλη τη μέρα;

- Κοιμόμουνα!

- Καλά δεν ντρέπεσαι το μπόι σου; Κρίμα και σε είχα έξυπνο! Αύριο θα πας και θα καθαρίσεις μονάχα λίγο μέρος, να, όσο το μπόι σου! Καθάρισε το και ξάπλωσε έπειτα όλη τη μέρα.

Την άλλη μέρα, πρωί-πρωί, ο γιός ξεκινά πάλι για το περιβόλι. Πριν ανατείλει ο ήλιος φτάνει. Αρπάζει το ξινάρι και τραβά στην άκρη μερικά χόρτα. Σε δέκα λεπτά

έχει καθαρίσει διπλάσιο χώρο από το μπόι του!

Οι αρχαίοι έλεγαν: «Η αρχή είναι το ήμισυ του παντός». Ο γιος συνεχίζει τώρα να εργάζεται μ' όρεξη και σβελτάδα.

Η απελπισία τώρα έχει εξαφανιστεί από την καρδιά του. Τρία ... πέντε.. δέκα μέτρα!

Το βράδυ χαρούμενος επιστρέφει στο χωριό και φωνάζει:

- Πατέρα, πατέρα!

- Τι τρέχει , παιδί μου;

- Καθάρισα δέκα μέτρα! Σε λίγες μέρες θα 'χω τελειώσει.

Είδες που στα 'λεγα;

Η απελπισία παιδί μου κατατρώγει κάθε προσπάθεια, σαν ύπουλο σκουλήκι!

Πραγματικά το περιβόλι σε μερικές μέρες γίνεται πεντακάθαρο!

Ο γέροντας , σταματά λίγο:

- Κατάλαβες, παιδί μου, τι θέλω να πω;

- Κατάλαβα, γέροντα! Πρέπει ν' αρχίσω να καθαρίζω την ψυχή μου. Μα από πού ν' αρχίσω;

- Μα έχεις ήδη αρχίσει παιδί μου.

Η εξομολόγηση είναι η ευλογημένη αρχή. Ο Θεός την χαρίζει. Είναι δώρο θεόσταλτο.

Τώρα πρέπει να «κινήσεις» και συ την χείρα σου.

- Μάλιστα! Τι πρέπει να κάνω;

- Άρχισε πάλι τον μοναχικό σου κανόνα! Λέγε συνέχεια «Κύριε ελέησόν με», και ετοιμάσου να ..κοινωνήσεις.

Αστραποβολούν τα μάτια του αμαρτωλού.

- Να κοινωνήσω; Εγώ ο τρισάθλιος;

- Ναι, παιδί μου. Σύντομα θα κοινωνήσεις.

- Ξέρεις τι σου χρειάζεται, παιδί μου τώρα. Να σκοτώσεις το δαίμονα της απελπισίας.

- Δηλαδή μπορώ να ξαναγίνω και εγώ δόκιμος μοναχός;

- Βεβαιότατα παιδί μου! Όπως σε βλέπω και με βλέπεις.

Ο νεαρός γρήγορα-γρήγορα σκύβει και φιλά τα πόδια του γέροντα.

- Σ' ευχαριστώ γέροντα, από τα βάθη της ψυχής μου! Μου χαρίσατε τον ουρανό!

Όταν η ελπίδα τρυπώνει στην καρδιά, όλα γίνονται λαμπρά, φωτεινά, ουράνια, παραδεισένια!

Από το βιβλίο: «ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

ΟΜΙΛΙΑ ΕΚΤΗ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ»

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΓΟΝΤΖΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΩΦΕΛΙΜΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΗ

ΤΕΥΧΟΣ 7οv

Πηγή:agioritis.pblogs.gr

-